

Terassiviikko

Suomi suljettiin keväällä. Uusimaa eristettiin, koulut pistettiin etäopetukseen ja ravintolat suljettiin. Matkustaminen loppui kuin seinään. Yleisötilaisuudet peruutettiin tai siirrettiin hamaan tulevaisuuteen.

Kuulun siihen ikäluokkaan, joka niputettiin yhteen ja pantiin karanteeniin. Pikkuhiljaa ilmeni, että ison ikäryhmän eristämisessä yhteiskunnasta ilmeneekin perustuslaillinen ongelma. Määräykset muuttuivat vaivihkaa suosituksiksi.

Eläkeläisen elämäni liikkumiskielto ei paljoa haitannut. Olen hoidellut tarpeelliset asiat normaalisti ja käynyt kerran luvallisesti jopa suljetulla Uudellamaalla. Kavereiden ja sukulaisten tapaaminen on vähentynyt. Innostava aikuisopiskelu tyssäsi harmittavasti.

Tuntui, ettei rahaa kulunut enää normaalisti. Dieselin hinta huiteli euron pinnassa. Halpaa polttoainetta ei kuitenkaan pystynyt hamstraamaan, koska tankki pysyi piripinnassa. Kirjanpitiön mukaan viimeksi tankkasin yhtä halvalla vuoden 2009 kesällä.

Putinin Venäjälläkin dieseliä tuntuu jäävän rutkasti yli. Nikkelikaupunki Norilskissa valutettiin valtava 20 tuhannen tonnin säiliö paikalliseen jokeen. Netissä nähtiin irvokkaita kuvia punaiseksi värjäytyneestä joesta. Onneksi se ei virtaa ihan kotinurkilla.

Teen delikaatin tunnustuksen. Rajoitusten aikaan pahiten minua keljutti pubien sulkeutuminen. Ei niinkään hanojen tulppaus, koska olutta saa muutenkin. Pubeissa tapaa kiinnostavia kumppaneita. Jutustellessa asiat selkiytyvät, ja maailma paranee.

Pubit avattiin vihdoinkin. Sitä piti tietysti kunnioittaa terassikierröksellä.

Maanantaina hankkiuduun Perniön esikaupunkiin, Vilhonkadulle. Siellä on kahvilan parkkiruututerassi, josta parisen vuotta sitten kohistiin kovasti. Myyjä säteili. Pyysin yhtä pientä keskikaljaa, mutta hän olisi halunnut melkein hukuttaa minut olueen.

Tiistaina matkustin ulkomaille Matildaan. Suomen hipstereimmässä kylässä rakennetaan hienoa liikuntapuistoa, mutta sitä ei nyt ehtinyt tutkia. Piti kiihuhtaa kyläravintolan aurinkoiselle takaterassille. Onneksi kyläpöydästä oli jäänyt vähän juomatonta mallasta.

Keskiviikkona oli vuorossa iso terassi Salon torin reunalla. Kapakasta on tullut kahdesti vuodessa kovien tennispelien loppuselvitys- ja palkintojenjakopaikka. Turkkilainen isäntä kohtelee meitä aina vippityyliin. Niin nytkin.

Torstaina sitten kiihdytettiin kaaraa Kemiötäkin kauemmaksi, Kasnäsiin. Pussin pohjalta löytyy vireä kylä, jossa toimii satama, lomakylä, kylpylä ja kalatehdas. Ja totta kai siellä on myös iso ravintola ja terassitilaa vaikka millä mitalla. Javisst.

Sitten perjantaina Turkuse, vaikka osterikausi onkin jo ohi. Antintaloo vastapäätä sijaitsee perinteinen tšekkihosto tilavine terasseineen. Kapakan kiho hallitsee hommat. Hän on käynyt Plzeňissä opettelemassa, miten Urquell-tuoppi täytetään. Pubissa voi myös lukea Suomen viimeistä kunnonkokoista urheilulehteä.

Olen tavallisesti törmännyt tässä krouvissa pariin vanhempaan herrasmieheen. He ottavat paikan linjasta poiketen lasin valkoviiniä. Mutta tärkeämpää on, että nämä hienot herrat tietävät oopperasta kaiken tarvittavan. Siinä on joskus muu väki ihmetellyt äänekkäitä väittelyjämme. Valitettavasti tällä käynnillä en kohdannut heitä.

Oman kylän terassit saavat jäädä nyt tuonnemmaksi. Ensi viikolla pitää mennä tiirailemaan, onko ruoho hesalaisten terassien aitojen takana vihreämpää.

pajen.fi